

og andre ting, som er vigtige, og jeg håber, at der kan blive mulighed for, og vi er villige til Socialdemokratiet at indlede en dialog om det, at vi kan videreføre nogle af de tanker, som jeg her hørte, der blev givet udtryk for.

Til Det Konservative Folkepartis ordfører, fru Carina Christensen: Ja, der må jeg sige, at det var, som det kunne forventes, når man har en minister, der er ansvarlig for det pågældende område. Men der var alligevel nogle positive bemærkninger om, at der bør findes nogle løsninger i fremtiden, og hvis jeg skal forstå det ret, så var der en forskel mellem, hvad Venstre giver udtryk for, og hvad De Konservatives ordfører giver udtryk for. Det er positive tegn, så det kan være, at der måske også kan indledes en positiv dialog med De Konservative om at finde en model for at kunne videreudvikle disse her ting.

Hr. Ole Sohns positive bemærkninger vil jeg godt kvittere for. Og ligeledes hr. Naser Khaders positive bemærkninger. Selvfølgelig kan man spørge, hvorfor vi ikke skulle fortsætte en ny 3-årig periode, men den mulighed får vi, når vi starter op i næste folketingsamling, hvor vi kan prøve, om vi kan skaffe et flertal i Folketinget for, at vi kan videreføre disse tanker, som har været en succes.

Hr. Ole M. Nielsen talte for og imod, men hr. Ole M. Nielsen har læst de rapporter, der har været, og jeg kan forstå, at de rapporter, der er kommet frem til offentligheden, også har påvirket Kristeligt Folkeparti til at sige, at der er områder, der her bør videreføres i en eller anden form.

Så for at vende tilbage til selve det Idrætspolitiske Idéprogram: Det er sørgeligt, at kulturministeren ikke har gjort sig nogen som helst tanker om, hvad der kan gøres for, at vi løbende kan sikre, at der sker en forskning og en videreudvikling af dansk idrætspolitik, før man nedlægger det Idrætspolitiske Idéprogram.

I Socialdemokratiet ønsker vi, at dansk idræt på både elite- og breddeplan har optimale vilkår. I denne sammenhæng var idéprogrammet med til at sikre, at Danmark fortsat var blandt de førende, når vi taler om at udvikle idrætspolitik i Danmark. Nu bomber vi et godt initiativ langt tilbage uden at have gjort os nogen tanker om, hvad vi sætter i stedet for. Jeg må konstatere, at ministeren med den beslutning om at tage de 15 mio. kr. har scoret et selvmål.

Der er altså tale om, at der er skåret 15 mio. kr., og så er der, hvis jeg skal være lidt positiv over for ministeren, som jeg jo kender fra de me-

nige pladser, det positive at sige, at der bliver 7 mio. kr., som kan bruges til de idrætssvage grupper. Men det bliver hovsæløsninger, og det bliver ministeren, der tilsyneladende alene kommer til at beslutte, hvordan disse 7 mio. kr. skal anvendes. Jeg så gerne, at disse erfaringer deltes med mennesker, som arbejder med området til daglig.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Den socialdemokratiske ordfører konstaterer, at idrættens organisationer også var involveret i de her programmer. Ja, nu har vi da en god tradition for, at frivillige, demokratiske organisationer ikke modarbejder staten, og når den etablerer et sådant program, så spiller man selvfølgelig med. Men jeg går ud fra, at hr. Peder Sass har noteret sig den grundlæggende holdning i de her organisationer, hvad det her har kunnet nytte.

Kl. 17.50

Jeg går ud fra, at vi dog burde kunne enes om, at statens opgave alene er at støtte og stimulere og ikke at styre, og derfor er mit spørgsmål til hr. Peder Sass: Mener hr. Peder Sass ikke, at den skov af foreningsarbejde, vi har i Danmark, fyldt med frivillige ledere, kan løfte den opgave, sådan at et statsligt idéprogram er inderligt overflødigt?

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Nej, her går forskellen. Forskellen går altså på, at det trecifrede millionbeløb, som staten giver i tilskud til de idrætslige organisationer som ramme for, at de kan udvikle og give tilbud til borgerne, ikke er godt nok. Vi giver det i tillid til, at man laver et stykke fornuftigt arbejde.

Men der er brug for en dialog, fordi foreninger er jo også stive i visse af deres systemer. Derfor har man jo også selv i idrætsorganisationerne besluttet sig for og har gjort det igennem mange år at lave netop puljer, fordi man også erkender, at det er nødvendigt, at man sætter risikopenge af, så der kan udvikles projekter, kan afprøves forsøg for at udvikle sig.

Her har staten også et ansvar for at være med til at stimulere de store idrætslige organisationer til at være med til at udvikle på nogle områder, hvor man måske ikke helt har denne progressive holdning til at ville investere på samme måde, som staten vil.